

LA MEVA NOVA ETAPA

Hola, em dic Jordi i tinc 12 anys. Visc a Gavà i vaig al col·legi Santo Ángel a 1r de ESO. Ara no hi puc anar perquè m'han fet un transplantament. Les meves aficions són: el futbol, aprendre i estudiar anglès.

Us explicaré les meves sensacions des que vaig saber que tenia aquesta malaltia

EL DIA DE LA NOTÍCIA

Va ser uns dels primers dies del curs. Un matí vaig anar a l'Hospital de Dia de Sant Joan de Déu a fer una analítica i després els doctors em van dir la notícia. Al començament em vaig sentir estrany, trist, confús i impactat perquè va ser molt de cop. Vaig començar a fer preguntes perquè estava sorprès i volia saber què passaria en tot aquest temps. El mateix dia vaig trucar als meus amics de l'escola i del futbol i els vaig explicar el que m'havia passat.

EL CAP DE SETMANA ABANS DEL TRANSPLANTAMENT

Aquells dos dies vaig estar nerviós perquè no sabia com seria la meva estada a l'hospital, quants dies estaria, com serien les infermeres... Vaig aprofitar per estar a casa perquè després estaria molts dies fora. No vaig fer res especial, només estar amb la família, però el vaig gaudir més perquè no ho podria tornar a fer fins després d'un temps. A la nit vaig poder dormir bé.

EL DIA DE L'ARRIBADA

Un diumenge a la nit, després de sopar a casa, vaig anar cap a Sant Pau. Estava molt nerviós per entrar a l'habitació i veure com era perquè no totes són iguals i seria la meva casa durant un temps llarg. No coneixia res d'aquest hospital i em va agradar perquè hi havia molta gent preocupant-se per mi.

ELS MEUS PRIMERS DIES A L'HOSPITAL

La primera nit a l'hospital va ser tranquil·la perquè no em posaven medicació. Els primers dies em trobava bé perquè no em feia mal res. Em va sorprendre l'habitació perquè tenia moltes comoditats, el llit es pot inclinar, la televisió es pot moure, hi ha dibuixos a les parets que animen a la gent, el bany és molt gran i per últim hi ha una finestra molt gran on pots veure el carrer o l'hospital antic i entra molta llum.

UNA ALTRA VEGADA INGRESSAT!!!!

Un matí estava a casa, la meva família va decidir portar-me a l'hospital perquè estava amb la pell molt sensible i com cremada. Quan vaig arribar a Sant Pau ja em van dir que havia d'ingressar. En aquell moment em sentia trist i enfadat perquè entraria altra vegada a una càmera i ja sentia que estava a casa sense perill de tornar i al final no va ser així. No podia caminar ja que les plantes dels peus em feien dolor, no podia fer res amb les mans perquè les tenia molt sensibles i tenia ampolles per tot el cos, no em podia quasi ni moure. Dia a dia, amb les cures de les cremes, la pell tornava a la normalitat. Ja em sentia millor perquè pensava que aviat tornaria a casa.

GRÀCIES JORDI!!